

ČASOPIS S PODOBAMI ZA SLOVENSKO MLADINO.

Štev. 9.

V Ljubljani, 1. septembra 1890.

Leto XX.

Iz primorskih bojišč.

III.

Turki na Bukovem.

Na Bukovem delopust je zvonil,
 Prav milo se zvon je v dolino glasil,
 A smeje se milemu glásu Turčín,
 Ko jezdi na goro iz baških ravnín:
 „Le klenkaj, le klenkaj svetnik iz goré,
 Saj zadnjič se tvoji glasovi glasé,
 Ker prej, kot bo solnce zašló za goró,
 Za veke pobotal se bodem s tabó!
 Bogastvo je meni na svetu čez vse,
 Če imaš ga mnogo, to bode za mé;
 Iz tvojih pozláčenih srebrnih čaš,
 Cedila pijača bo turških se paš;
 Na tvojih oltarjih pa bodo zastónj
 Postavile jasli od naših se konj!“
 Takó je govoril oholi Turčín,
 A čul ga Gospod je nadzračnih višin;
 Kder danes „na žrelu“ ljudjé govoré,
 Do tjà še dospéle so turške peté,

A támkaj: „Ni jedne stopinje naprej!“
 Zakliče branitelj krščanskih jim mej,
 In kot bi v močvirje peljala jih pot
 Začenja se vdirati konjem povsod.
 Prestrašen, od gróze zdívján in plašán
 Povrníl se paša je v baško raván,
 A ondù pri „allahu“ se je zaklél,
 Da v kraje več naše ne bode prispél.

J. Rejec.

Zorka in mati.

—n ni je bilo več one zlatokose Zorke, one dobre in poslušne hčerke pri materi, pri kateri je doslej vedno bila. Koder koli mati, onód tudi Zorka. Mati ni smela pomisliti, da bi mogla biti brez svoje Zorke, a takisto tudi Zorka, da bi mogla biti brez svoje dobre matere. In tako je tudi pravo. Stariši ljubijo svoje dobre otroke čez vse, a dobri otroci ljubijo čez vse svoje stariše.

A zdaj, kakor pravim, zdaj one mile in ljubeznive Zorke, onega ljubeznivega angeljčka z onimi lepimi modrimi očesci ni bilo več pri njenej dobri materi.

Oj, koliko solzá je vže prelila dobra mati po svojej Zorki, a prelil bi jih bil izvestno tudi njen oče, ako bi ga ne krila vže davno črna zemlja. Dobrej in skrbnej materi bilo je vse puščeno in prazno brez njene Zorke. Onega stolčka, na katerem je Zorka po sto in stokrat sedela s knjigo v roci, mati niti pogledati ni smela, ker se je takój spomnila svoje hčerke; na ono mehko posteljico, v kateri je malo svojo hčerko tolikokrat zazibala v sladke sanje, vrgla se je mati jokajoč vsaki dan ter vzdihovala po svojej dobri Zorki; óno priprosto košarico, v kateri je Zorka sto in stokrat prinesla materi sladkega sadja iz vrta, spravila je mati v najdolenji omarin predal, samó zaradi tega, da bi je ne videla prevečkrat; Zorkine šolske knjige, katere so njene nedolžne ročice tolikokrat prebirale in njena modra očesca tolikokrat zrla, porazdelila je mati njenim prijateljicam, želeč jim, da bi tudi one tako pridno čitale knjige, kakor jih je čitala njena dobra Zorka. Zna se, da se je dobra mati vselej razjokala, kadar koli se je sestala z Zorkinim učiteljem, ker se je pri tej priložnosti vselej spomnila svoje dobre Zorke.

A kaj bi vam še dalje pripovedoval o materinem čuvstvu in o plemenitem sreci te dobre matere! Dosti je, da vam povem, da je vedno mislila le na svojo Zorko in da jo je vsaka stvarca spominjala njene dobre Zorke. Pa take vam so, otroci ljubi, vse matere, in tudi vaše, zatoorej ljubite in spoštujte jih.

Mogoče, otroci ljubi, da tudi vi žalujete po Zorki, ko čitate te moje vrstice; mogoče, da si jo mislite pokopano v zemlji; mogoče, da si vže mislite, kako njena